

Sygn. akt III AUa 1431/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Jerzy Andrzejewski (spr.) SSA Magdalena Budzyńska – Górecka
Protokolant:	Agnieszka Skwirowska- Schoeneck

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2012 r. w Gdańsku

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wypłatę odsetek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Włocławku

z dnia 15 czerwca 2012 r., sygn. akt IV U 380/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1431/12

UZASADNIENIE

J. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 lutego 2011 r. odmawiającej wypłaty odsetek od kwoty renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy za okres od 1.11.2007r. do 31.01.2011 ustalonej decyzją z dnia 5.01.2011r. W uzasadnieniu podniesiono, że Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 16.04.2009r. w sprawie sygn. akt IV U 396/08 zmienił decyzję ZUS odmawiającą przyznania powodowi prawa do renty i orzekł, że od dnia 01.11.2007r. powodowi należy się renta stała. Ponadto wnioskodawca wskazał, że organ rentowy znał treść opinii lekarskich i treść wyroku z dnia 16.04.2009r., a w postępowaniu odwoławczym wszczętym z jego inicjatywy nie wyszły na jaw żadne fakty i okoliczności nieznane dotychczas organowi rentowemu. W ocenie wnioskodawcy postępowanie przed Sądem drugiej instancji zostało wszczęte przez pozwanego celem przesunięcia terminu wypłaty świadczenia. Reasumując J. K. wniósł o zmianę decyzji organu rentowego i zasądzenie odsetek od dnia 01 listopada 2007 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał całkowicie zaskarżoną decyzję i wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2011r. (sygn. akt: IV U 261/11), Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Włocławku zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 roku (sygn. akt: III AUa 1556/11) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Włocławku pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach instancji odwoławczej. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia wskazał, iż w realiach mniejszej sprawy nie może ulegać wątpliwości, że zarówno wniosek J. K. z dnia 3 lutego 2011 r. (k. 143 akt rentowych), jak i wydana w jego następstwie decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 28 lutego 2011 r. (k. 145 akt rentowych) dotyczyły kwestii wypłaty odsetek od kwoty renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy za okres od 1 listopada 2007 r. do 31 stycznia 2011 r. Wobec powyższego Sąd pierwszej instancji powinien był orzec o tym właśnie zagadnieniu, nie zaś o kwestii odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Orzeczenie o odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stanowi rozstrzygnięcie o materii, która ani nie była przedmiotem wniosku ubezpieczonego z dnia 3 lutego 2011 r., ani też nie stanowiła elementu treści decyzji organu rentowego, wydanej wskutek rozpoznania tego wniosku. Jednocześnie Sąd Okręgowy we Włocławku nie zawarł w sentencji zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia co do roszczenia J. K. o zapłatę odsetek za zwłokę w wypłacie renty za sporny okres - mimo że tego właśnie świadczenia dotyczyło żądanie ubezpieczonego zawarte w jego wniosku z dnia 3 lutego 2011 r. Tym samym należało uznać, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 15 czerwca 2012r. Sąd Okręgowy we Włocławku - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy J. R. prawo do ustawowych odsetek za okres od dnia 01 listopada 2007 roku do dnia 31 stycznia 2011 roku należnych od kwoty renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ustalonej decyzją z dnia 05 stycznia 2011 roku.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne. J. K. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19.09.2007r. z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 12 lutego 2008 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. J. K. wniósł odwołanie od niniejszej decyzji. Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 16.04.2009r. w sprawie sygn. akt IV U 396/08 zmienił decyzję ZUS odmawiającą przyznania prawa do renty i orzekł, że od dnia 01.11.2007r. wnioskodawcy należy się renta stała. Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w dniu 18.05.2009r. organ rentowy. Wyrokiem z dnia 25 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. W dniu 3 lutego 2011r. J. K. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o wypłatę odsetek od kwoty renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy za okres od 1.11.2007r. do 31.01.2011r. W odpowiedzi na wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 28.02.2011r. odmówił wypłaty odsetek za okres od 1.11.2007r. do 31.01.2011r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, iż stan faktyczny sprawy nie był objęty sporem stron. Spór ten dotyczył kwestii prawnych związanych z obowiązkiem wypłaty odsetek przez organ rentowy. Organ rentowy nie kwestionował okoliczności, iż Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2009r. przywrócił wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 01 listopada 2007r. na stałe. Istota problemu sprowadzała się zaś do ustalenia momentu, od którego organ rentowy winien wypłacić wnioskodawcy odsetki. Zdaniem J. K. organ rentowy winien wypłacić mu odsetki za zwłokę wypłaty renty za okres od dnia 1 listopada

2007r. do dnia zapłaty tj. 31 listopada 2011 r. Pozwany organ rentowy zaś konsekwentnie w toku procesu podnosił, że brak jest podstaw do wypłaty odsetek, albowiem zmieścił się w 30-dniowym terminie wykonania wyroku. Zdaniem Sądu Okręgowego rację należy przyznać wnioskodawcy. Sąd ten przywołał znajdujące zastosowanie przepisy prawa i przenosząc ich treść do stanu faktycznego sprawy wskazał, że postępowanie organu rentowego nie odpowiada prawu. W uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2007 r., P 11/07 (Dz. U. Nr 175, poz. 1235; OTKA 2007 Nr 8, poz. 97) Trybunał Konstytucyjny wywiódł w szczególności, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też trzydziestodniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. Taki jest też przeważający kierunek wykładni Sądu Najwyższego. Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie ustalenia prawa J. K. do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd I instancji, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 kpc, orzekł jak w sentencji uzasadnianego wyroku, tj. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy J. K. prawo do ustawowych odsetek za okres od dnia 1 listopada 2007 roku do dnia 31 stycznia 2011 roku należnych od kwoty renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ustalonej decyzją z dnia 5 stycznia 2011 roku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając: naruszenie prawa materialnego, tj. art. 118 ust. 1 i 1 a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 Nr 153 poz.1227 ze zm.) i art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 Nr 205 poz.1585 ze zm.) poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do odsetek za okres od 1.11.2007 r. do 31.01.2011 r. należnych od kwoty renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ustalonej decyzją z dnia 5.01.2011 r.; naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 kpc poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji. W uzasadnieniu organ rentowy umotywował podniesione zarzuty i wnioski, w szczególności wskazując, iż Sąd Okręgowy nie wyjaśnił co w niniejszej sprawie należy przyjąć za ostatnią okoliczność, której nie ustalił organ rentowy, a która była niezbędna do wydania decyzji. Natomiast według organu rentowego należy mieć na względzie fakt, iż Sądy obu instancji przyznając wnioskodawcy rentę nie zobowiązały organu do wypłaty odsetek a ponadto w trakcie postępowania przed Sądami obu instancji zostały złożone nowe dowody w sprawie i zdaniem organu rentowego dowodowy te mają znaczenie jeśli chodzi o przyznanie prawa do odsetek. Według opinii biegłych sądowych z dnia 24.04.2008 r. wnioskodawca w dacie badania przedłożył nowe wyniki badań krwi przeprowadzonych w dniu 22.04.2008 r. (badania zostały załączone do opinii k. 12 - 13 akt), Podobna sytuacja miała miejsce w trakcie badania przez biegłych, którzy sporządzili opinię w dniu 16.07.2008 r. Wnioskodawca wówczas załączył nowe badania krwi i moczu przeprowadzone w lipcu 2008 r. (dane z opinii). W trakcie postępowania przed Sądem Apelacyjnym zostały złożone kolejne nowe dowody w sprawie tj. świadectwo ukończenia liceum, dyplom ukończenia studium, prawo jazdy, pismo z zakładu pracy, kserokopia akt osobowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż na obecnym etapie postępowania w dalszym ciągu spornym pozostało, czy organowi rentowemu można przypisać odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, a w konsekwencji czy ubezpieczonemu należą się odsetki.

Wyjaśnić można, iż w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych, prawo do odsetek z tytułu opóźnienia w ustalaniu świadczeń z ubezpieczenia emerytalno – rentowego wyraża art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), który stanowi, iż jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501), a zatem w tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005/10/147).

Na podstawie delegacji zawartej w art. 85 ust. 2 zostało wydane rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r., Nr 12, poz. 104), które w § 2 ust. 1 stanowi, iż odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń do dnia wypłaty świadczeń. Okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji (ust. 2). Okres opóźnienia w wypłacaniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności (ust. 4).

Zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz. U. Nr 153 z 2009 r., poz. 1227) zmienionym przez art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz. U. Nr 42 z 2009 r., poz. 338) w brzmieniu obowiązującym od 1 kwietnia 2009 r., w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Termin wypłaty świadczenia, stosownie do treści art. 118 ust. 1 w zw. z ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS został określony na 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, ta zaś odpowiada dacie przedstawienia dowodów (art. 118 ust. 3).

W niniejszej sprawie, po pierwotnie odmownej decyzji organu rentowego, wnioskodawcy przyznano prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy dopiero z wyniku postępowania przed Sądem, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 listopada 2010 r. /sygn. akt III AUa 1018/09/ oddalającym apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 kwietnia 2009r. /sygn. akt IV U 396/08/. W żadnym z wyroków, wbrew nakazowi wynikającemu z art. 118 ust. 1a zd. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie stwierdzono, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Niemniej jednak, jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 marca 2011 r. (I UZP 2/11 OSNP 2011/19-20/255,

LEX nr 784338) brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Skoro zatem Sąd, rozstrzygając o prawie do renty, nie orzekł jednocześnie o odpowiedzialności ZUS-u, wnioskodawca miał prawo zwrócić się do organu rentowego o wypłatę odsetek, w sytuacji zaś niekorzystnego rozstrzygnięcia, zgodnie z ogólną zasadą postępowania w sprawach ubezpieczeń społecznych, odwołać się od decyzji do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Odnosnie odpowiedzialności organu rentowego i obowiązku zapłaty odsetek w wyniku zmiany jego decyzji w postępowaniu sądowym wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 kwietnia 2009 r. (I UK 345/08, OSNP 2010/23-24/293) wskazując, iż organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, iż błędy organu rentowego podzielić można na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożona jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych Sądu, co może wiązać się z problematyką postępowania dowodowego związanego w dużym stopniu z kompetencjami organu rentowego związanymi ze środkami dowodowymi dopuszczonymi w postępowaniu przed organem rentowym.

Dodatkowo podkreślenia wymaga, iż ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych - opinii biegłego z zakresu medycyny. Istotnym jest przy tym, że ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy musi uwzględniać takie elementy jak: poziom kwalifikacji zawodowych ubezpieczonej, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). W konsekwencji, ocena częściowej niezdolności do pracy lege artis winna zawierać ocenę niezdolności do pracy w płaszczyźnie medycznej (biologicznej) /gdzie bierze się pod uwagę charakter i przebieg procesów chorobowych na stan czynnościowy organizmu, sprawność psychofizyczną organizmu i stopień przystosowania organizmu do ubytków anatomicznych, skutków choroby/, ale i odniesienie do płaszczyzny socjalnej (ekonomicznej) pojęcia niezdolności do pracy /gdzie uwzględnieniu podlegają posiadane kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwość dalszego wykonywania pracy zarobkowej/.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy, wskazać należy, iż przy ustalaniu prawa wnioskodawcy do renty, Sąd Okręgowy we Włocławku dopuścił dowód z opinii aż czterech zespołów biegłych, zaś kontrolując zapadłe orzeczenie, Sąd Apelacyjny w Gdańsku, nie tylko dodatkowo przeprowadził dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, ale i przesłuchał biegłego na rozprawie. Nadto, wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w postępowaniu III AUa 1018/09 uzupełnił postępowanie dowodowe na okoliczności dotyczące płaszczyzny socjalnej (ekonomicznej) pojęcia niezdolności do pracy, w szczególności zaś zobowiązał wnioskodawcę do złożenia kserokopii świadectw ukończenia edukacji w placówkach ponadpodstawowych, kursów, szkoleń i kserokopii prawa jazdy /postanowienie z dnia 28 stycznia 2010r., k. 185 akt sprawy III AUa 1018/09/, uzyskał akta pracownicze ubezpieczonego /k. 195 akt sprawy III AUa 1018/09/ i go przesłuchał /k. 201-203 akt sprawy III AUa 1018/09/. Podkreślenia zatem wymaga, iż dopiero tak uzupełniony materiał dowodowy umożliwił Sądowi Apelacyjnemu merytoryczną kontrolę zaskarżonego wyroku i przedmiotowej decyzji. W konsekwencji zaś, skoro tego materiału

dowodowego nie przedłożono w postępowaniu przed organem rentowym, to nie można obciążać organu rentowego odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, skoro biegli orzecznicy ZUS nie mogli prawidłowo ocenić stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście częściowej niezdolności do pracy.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, w ocenie Sądu Apelacyjnego przyjąć należy, iż datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji przez ZUS była data wpływu do organu rentowego prawomocnego wyroku wydanego w sprawie III AUa 1018/09 oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 kwietnia 2009r. / sygn. akt IV U 396/08/, tj. 14 grudnia 2010 r. Niewątpliwym jest zatem, że wydając wykonującą wyrok decyzję w dniu 5 stycznia 2011 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych zachował 30 dniowy termin określony w art. 118 ust.1 ustawy emerytalnej. Skoro tak, to bezzasadnym jest twierdzenie, że zaistniało opóźnienie w przyznaniu świadczenia J. K., uzasadniające przyznanie odsetek. Jeszcze raz bowiem można podkreślić, iż dopiero w toku postępowania odwoławczego przeprowadzone zostały stosowne dowody, na podstawie których możliwym stało się poczynienie korzystnych dla ubezpieczonego ustaleń.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wszystkie powyższe okoliczności wskazują, iż Sąd Okręgowy błędnie obarczył organ rentowy odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, a tym za prawidłową uznać należy zaskarżoną decyzję organu rentowego odmawiającą wypłaty odsetek.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.